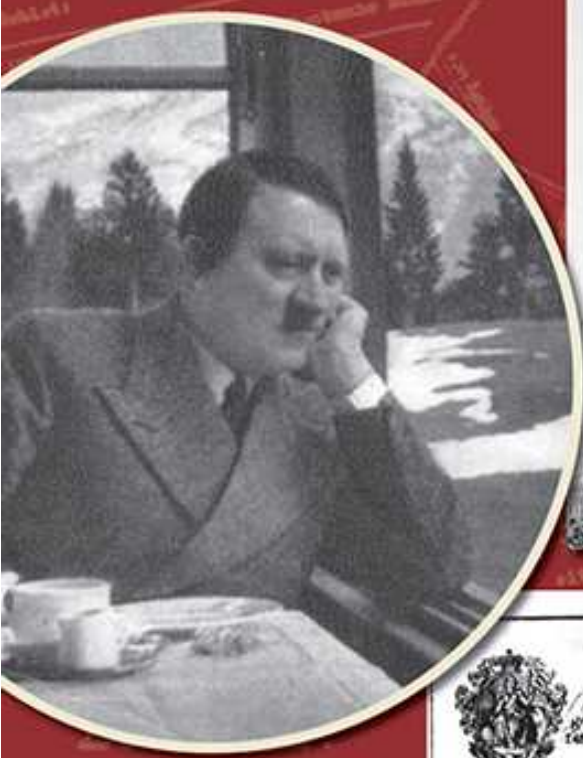

Roman Cílek

Edice **ČAS**

Edice **Česky ČAS**

SLUŽEBNÍCI ZLA

Pohled do zákulisí nacistických tajných služeb

Roman Cílek

SLUŽEBNÍCI ZLA

Pohled do zákulisí nacistických tajných služeb

Roman Cílek

SLUŽEBNÍCI ZLA

Pohled do zákulisí nacistických tajných služeb

*Zlo, jež lidé páchají, je přežívá.
Dobro je mnohdy pohřbeno
spolu s jejich kostmi.*

William Shakespeare

Copyright © Roman Cílek, 2014

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2014

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2014

© Nakladatelství ČAS, 2014

ISBN 978-80-7475-034-2

Prolog

Není to, nahlédnuto očima historie, ojedinělý příběh.

Že ten, kdo od úplného počátku až téměř do konce, do za pět minut dvanáct, stál v první řadě a foukal do ohniště zla a válečné nenávisti, utekl v okamžicích, kdy plameny začaly vyhasínat a v souvislosti se zítřky bylo třeba uvažovat o odpovědnosti za spáchané činy. Také muž jménem Alfred Helmut Naujocks se takto rozhodl. Mýtus neohroženého vůdce bojovníka skončil spolu s létem 1944. Těžko říct, zda to ovlivnil katastrofálně rychlý postup sovětských a spojeneckých vojsk, nebo snad malomyslnost nad osobními nezdary z poslední doby, či sebezáchovná snaha vynést z trosek alespoň základy životní stavby budoucnosti – snaha typičtější téměř vždy spíš pro prominenty tajných služeb než pro běžné nádeníky války. Anebo že by to byl obyčejný lidský strach? Ať tak, či onak, Heydrichův úspěšný odchovanec, spolustrůjce i vykonavatel mnoha bizarních operací, nositel Železného kříže, potenciální hrdina učebnic pro zpravodajské adepty, dopodrobna seznámený s početnou řadou říšských tajemství, prostě dezertoval.

Jinak řečeno: utekl.

Přidržíme-li se jeho vlastní verze, tedy týden před koncem října 1944 ukradl z parkoviště u berlínského kina osobní automobil a rozjel se směrem na západ. Po dlouhých hodinách za volantem ho zastavila silniční kontrola. Do tváře mu svítila baterka, ústí hlavně zahlédl ve výši svých očí. I tak se mu však podařilo vytáhnout z kapsy pistoli, padly dva výstřely téměř naslepo – a auto znovu vyrazilo kupředu.

Svítilo.

Zastavil, když už hlomoz fronty zblízka duněl do jeho uší, vystoupil z vozu, oblékl se do armádní uniformy bez hodnosti a bez Železného kříže, do kapes přendal z civilního obleku něco málo peněz a falešné dokumenty na jedno z krycích jmen, které používal – Gunner Alfred Gerber. Šel za zvukem palby, stále blíž a blíž k bojovým liniím. Několika civilistům, se kterými se při své pouti setkal, tvrdil, že hledá mateřskou jednotku. I hlídka polních četníků, na kterou narazil, ho pustila dál bez valného podezření. Vládl už zmátek, Němci stále ustupovali. Ve tři hodiny odpoledne objevil Naujocks veliký kráter, sedl si na jeho dno, přitiskl se ke stěně – a čekal. Přes okolní pole se o chvíli později přemísťovali dva američtí vojáci, kolem vybuchovaly granáty, muži skákali z kráteru do kráteru a kryli se za stromy, z nichž visely cáry kůry a polámané větve. Opět se zablesklo, detonace, záchranný pád do jámy... Když se rozptýlil prach a Američané otevřeli oči, pozna-

li, že v úkrytu nejsou sami: seděl tam s nimi i chlapík v šedozelené uniformě wehrmachtu. Ani se prý nenamáhal natáhnout ruku pro zbraň, která se povalovala vedle něho. Podíval se z jednoho na druhého a řekl anglicky:

„Mohli byste být tak hodní a zajmout mě?“

Vojáci se zvedli a přikývli. Považovali mužského, který se jim bez odporu a za trochu směšných okolností vzdával, za běžného zajatce, jednoho z mnoha, a ani ve snu by je nenapadlo, že zrovna tenhle člověk se před pěti lety bezprostředně podílel na vypuknutí nyní už všemi proklínané války.

Úvodní výslech se konal hned v bojové linii. Americký kapitán italského původu si zřídil prvosledové zpravodajské stanoviště ve sklepě napůl pobořeného a spáleného statku. „Kdo jste?“ vyštěkl na zajatce.

„Smím sice dle předpisů oznámit pouze jméno, hodnost a služební číslo,“ odpověděl, „ale přešel jsem frontu dobrovolně a za určitých okolností jsem ochoten říci mnohem víc. Nejsem Gunner Alfred Gerber, jak praví mé doklady, ale SS-sturm-bannführer Alfred Helmut Naujocks, příslušník berlínského sicherheitsdienstu.“

Brzy poté postupovali Američané kupředu a dezertéra převzali Angličané. V bombardování těžce poškozené škole na okraji francouzského městečka ho postarší major-zpravodajec oslovil bezchybnou němčinou: „Dobrá, ověříme si vaši totožnost. Ale nyní mluvit! Čím jste se zabýval u bezpečnostní služby SS vy osobně a čím vaši kolegové? Podrobně!“

Trvalo pět hodin, než Naujocks skončil své vyprávění.

Mluvil o Heydrichovi, Himmlerovi a o svém někdejší nadřízeném Jostovi, vyprávěl o tom, jakými pracemi se zabýval ve svém technickém oddělení, o kamerách v cigaretových pouzdrech a neviditelných inkoustech, o výcvikových školách agentů a čím dál vypjatější rivalitě mezi vojenským abwehrem a esesáckým sicherheitsdienstem. Víc toho prostě pověděl o jiných než o sobě, víc obecně než v přímé souvislosti s případy, na nichž se podílel. Spíš to tedy byla jakási zpravodajská klasika než doznání. I tak si zřejmě z Naujocksova občas přerušovaného monologu odnesl zpravodajec armády Jeho Výsosti pozoruhodný dojem. Soudě aspoň podle toho, že již o osmačtyřicet hodin později se prominentní zajatec nacházel v Richmond Parku a vůz, v němž seděl, mířil k bráně London Cage, smetanově bílého domu v gregoriánském slohu. Vyšetřovací objekt zpravodajské služby v Londýně. Vládl tu dobře informovaný plukovník, který neměl rád zbytečné řeči. Přijal Naujockse s profesionální odměřeností, ale nikoliv nepřátelsky. Nabídl mu kávu a vyslovil bezmála obchodní nabídku:

„Tady už nejsme na frontě, Naujocksi. Již jsme si o vás leccos ověřili, takže zapomeňte na báchorky, kterými jste je tam krmil. Jste člověk, který nám může

svým způsobem pomoci. Pokud to chcete udělat, dostanete příležitost. Nechcete-li, dopadnete špatně, a pokud válku vůbec přežijete, jistě se najde několik zemí, které o vás a vaši předchozí činnost projeví náramný zájem. Třeba Čechoslováci, Poláci, Dánové... a jistě také Rusové. Uděláte tudíž nejlíp, když nám všechno, co máte na srdci, dopodrobna sepíšete.“

Dopili kávu a stráž odvedla třiatřicetiletého Alfreda Helmuta Naujockse do pohodlné cely ve druhém patře. Měl tu dokonce i koupelnu – ale nic, na čem by se mohl v případě potřeby oběsit. Na stole byl připraven psací stroj s německou klávesnicí a dva balíky bílého papíru.

Nic jiného mu nezbývalo: usedl a začal psát.

Čím začít?

Chvilí váhal, ale poté přece jen podlehl ješitnosti a započal dobou, kdy se jako jedinec v soukolí moci nejpodstatněji dotkl chodu dějin.

První záříjový den devětatřicátého roku. V deset hodin a sedm minut dopoledne vstoupil do berlínské Krollovy opery, prozatímního sídla Říšského sněmu, muž oblečený do prosté uniformy v barvě polní šedi. Přivítal ho jásot, který nebral konce. „Tak dlouho jsme čekali, náš vůdce!“ volali poslanci. Vskutku: celá dvě desetiletí musela tato země čekat, než se naplní slova Hermanna Kriebela, člena německé delegace na mírovém jednání ve Versailles. Tehdy, v roce 1919, se prý Kriebel rozloučil s představiteli vítězných velmocí slovy: „Na shledanou, pánové. Za dvacet let!“

Dvacet let uplynulo.

Mocenská mapa Evropy se za tu dobu k nepoznání změnila a říšský kancléř Adolf Hitler, který se krátce předtím dohodl s diktátorem ovládajícím velkou zemi na východě kontinentu (rozdělili si – byť dočasně – své mocenské cíle), mohl vykřičet do sálu v sálu v Krollově opeře a současně do celého světa svá bojovná rozhodnutí i své nikdy nenaplněné sliby:

„Diktát versailleský není pro nás, Němce, už žádným zákonem... Poslanci, mužové Říšského sněmu, rozhodl jsem se mluvit s Polskem stejnou řečí... Německo nemá na západě žádných zájmů, náš západní val je zároveň na věky věkův hranicí Velkoněmecké říše. Nemáme také žádných cílů v budoucnosti, a toto naše stanovisko se již nikdy nezmění... Polsko střílelo dnes v noci poprvé na našem území... Od této chvíle se bude každá bomba splácet bombou!“

Bylo 1. září 1939: úvodní den druhé světové války.

Přes polské hranice se valily desítky moderně vyzbrojených divizí, vzduchem roznášelo smrt dva tisíce letadel s černými kříži na trupech, příslušníci wehrmachtu svírali spouště kulometů a pušek...

V průběhu večera, který oněm historickým okamžikům předcházel, byl ještě mír a prst na spoušti drželi jen nemnozí. Mezi nimi i ten, který se v Gliwicích, patřících tehdy k Německu, postaral o osudný signál a pečlivě připravenou provokační akci odpálil načasovanou nálož. Ano, bylo to on: Alfred Helmut Naujocks, jemuž bylo o pět let později v londýnském Richmond Parku uloženo, aby se pomocí psacího stroje a dvou balíků papíru vyzpovídal ze svých činů.

A bylo z čeho se zpovídat. Naujocks se ve službách nacistických tajných institucí stal člověkem, jehož řemeslem byl zločin. Zločin v různé podobě, různého ražení, ale vždy a všude zločin. Představoval jako vykonavatel především špinavé práce pozoruhodnou symbiózu racionálně uvažujícího organizátora s gangsterem. Jeho jednotlivé „zvláštní akce“, podobající se souboji stínů, tvoří ve svém souhrnu průřez dramatickou historií jedné z nacistických tajných služeb, především Heydrichova sicherheitsdienstu (bezpečnostní služby SS – SD), a to od úplného počátku až do konce. Lze o něm říci, že „byl takřka u všeho“ a měl během své kariéry občasnou příležitost ovlivnit i „velkou historii“ – byť to bylo samozřejmě v negativním slova smyslu. A také mu osud málokdy dopřál ošidný luxus nudy.

Dýka a plášť, plášť a dýka...

Symbolické, z minulosti převzaté označení pro konání tajných organizací, pro špionáž, kontrašpionáž a vyhraněnou formu skryté diplomacie a rafinovaných intrik. Vzdálena realitě je zjednodušená představa, že tajná fronta rozhodovala v době příprav na druhou světovou válku a potom přímo za války o všem podstatném i nejpodstatnějším, co se událo. Stejně nepravdivý by však byl i názor, že toto zákulisní a v mnohém dodnes detailně nezmapované dění zůstalo zcela bez vlivu na vývoj událostí. Pravda se nachází, jak to tak dost často bývá, někde uprostřed. A právě hledání pravdy je přece to, co nás přitahuje. Použijme elitního příslušníka SD Alfreda Helmuta Naujockse jako prostředníka k tomuto hledání. Umožní nám to nahlédnout do mnoha tajností nacistického období. Navíc se tu nabízejí i četná srovnání, jimiž nás Naujocksov osud a jeho počiny vtahují do roků nedávno minulých. Protože každá z kloubů humanity a alespoň základní čestnosti vymknutá doba vždy produkuje ovoce své nemorálnosti – pěšáky a kaprály násilí a podlosti, rodí pochybné antihrdiny, kteří absurdními metodami pomáhají uskutečňovat ještě absurdnější plány či sny svých vůdců a vládců. Ten, jehož skutky nás budou v deseti kapitolách provázet pohnutým a dramatickým dějem, byl prostě jen jedním z nich.

Kapitola I.

Zrod vševědoucích

Papa Naujocks vlastnil v severoněmeckém Kielu, Flensburgerstrasse 64, nevelký kšeftík – drogistický sortiment a technické oleje. Jenomže obchody se po skončení první světové války, kdy zemi svírala krunýř inflace a lidé měli hluboko do kapsy, příliš nedařily, a tak uživit čtyři děti, tři holky a Alfreda Helmuta, přinášelo Richardu Naujocksovi a jeho ženě Terese, rozené Pahlkeové, dost starostí. Alfred, narozený ve znamení Panny, prošel osmi třídami reálky a v pětadvacátém roce, to mu bylo čtrnáct, školu opustil a šel do učení. Vybral si jemnou mechaniku, specializaci na výrobu lékařských instrumentů.

K patnáctinám dostal od otce motorku značky Hermes, na niž byl patřičně hrdý. Proháněl se pak v příštích měsících a letech na plný plyn ulicemi Kielu a objevoval nové světy. Bouřlivé politické schůze, průvody s prapory a nenávisnými výkřiky. Richard Naujocks držel své děti zkrátka a doma se politika netrpěla. Jen občas, snad ani pořádně nevěděl proč, si na ulici připjal k rukávu červenou pásku. „Ty jsi rudý, tati?“ zeptal se pak Alfred po jedné své dobrodružné výpravě do kielského přístavu. Odpovědí byl – asi – pohlavek. Rána, která rozhodla mnohé.

Druhého dne ráno si vzpurný syn na říditka motorčky připevnil praporek s hákovým křížem. Kdyby měl vysvětlit význam této svastiky, nedokázal by to, dal si ji tam ze vzdoru, natruc. Výměna politických názorů se tenkrát provozovala dost jednoznačným způsobem, a o několik hodin později si tedy Alfred kapesníkem otíral šrámy na obličej, zamačkával boule a se vztekem se díval na poškozenou motorku a roztrhaný, zašpiněný praporek.

V těch okamžicích se učil nenávidět; v té chvíli stál na počátku dlouhé cesty, jejíž konec jistě ani sám netušil a která mnohým přinesla tolik zla.

PŘÍSAHA PĚSTÍ

Vstoupil – a všichni zmlkli.

Tmavý, nehostinný lokál v zapadlé části přístavu. Kout města, kam hamburská policie posílala své muže jen za trest. Odjakživa se tu držely pevně v sedle tlupy násilníků, černých obchodníků, rozvětvené gangy ochránců prostitutek nejnižšího řádu... V po-

slední době se na hamburské dlažbě, stejně jako třeba v Kielu či Berlíně, čím dál víc „dělala i politika“. Pěstmi, kameny, klacky, zabíjáckými boxery, noži a pistolemi. Skupiny mladých komunistů, socialistů a stoupců jiných politických stran se na život a na smrt nenáviděly s bojůvkami vyznavačů Hitlera. Rvačky, krvavé bitky, odvetné nájezdy, při nichž se – jako například krátce předtím v dělnické barákové kolonii Fel-seneck – ničilo vše, co přišlo pod ruku, patřily k hamburským dnům a týdnům stejně neodlučně jako fronty nezaměstnaných přistavních dělníků, bída, nouze a pobledlá nočňátka, odšlapávající v úzkých ulicích St. Pauli své nikde nekončící poutě za obživou.

Kouř přichozímu na chvíli oslepil oči.

„Koho hledáš?“ ozval se z modravé mlhy panovačný hlas.

„Chci se k vám přihlásit,“ odpověděl do ticha. Tušil však, ba skoro najisto věděl, s kým mluví.

„Odkud jsi?“

„Z Kielu.“

„Kde děláš?“

„Vyučil jsem se jemným mechanikem, v poslední době dočasně makám u dráhy.“

„Kolik je ti?“

„Devatenáct... vlastně skoro už dvacet,“ přidal si trochu.

Konečně se mu podařilo rozhlédnout se kolem.

Hostinský sál byl plný mladých mužů v košilích s výhrůžným hákovým křížem na rukávech. Mlčeli a dívali se na něho. Někteří s trochou obdivu v očích. Byl v tom opravdu kus odvahy, vypravit se za nimi až sem, a špatně by to s ním dopadlo, kdyby ho považovali za špicla policie nebo rudých. Ostatní na něho hleděli s málo slibujícím úsměvem: Poznáš, chlapečku, do čeho se hrneš. Mlčeli však, právo mluvit měl jen jeden z nich, jejich místní vůdce. Idol a postrach. V hamburském přístavu a okolních čtvrtích ho znal kdekdo a leccos už o něm slyšel i ten, který nyní stál u dveří a čekal na rozhodnutí. Byl si jist, že otázky mu klade sám Werner Götsch. O něco starší než on. Silný, nevybíravý, vyžadoval od svých lidí bezpodmínečnou poslušnost a nekázeň tvrdě trestal.

„Jak se jmenuješ?“

„Naujocks. Alfred Helmut.“

„Proč se mezi nás cpeš?“

„Chci bít každého, kdo se postaví proti führerovi.“

„A umíš to?“

„Chodím boxovat,“ řekl, vyhrnul si rukáv košile, ohnul paži a křečovitě zafal pěst. Pod kůží se pohnuly svaly. Z lokálu se ozvalo několik pochvalných výkřiků, vzápětí však zase všichni ztichli.

„Dobré,“ připojil se k hodnocení Götsch.

„Vezmete mne?“ netrpělivě vyhrkl Naujocks.

Zavrtěl hlavou. „Moc pospícháš. Nebereme každého. Musíš složit přísahu – a také splnit úkol, který ti dám...“

„Jaký úkol? Jsem připraven!“

Werner Götsch se zasmál a protrhl tak hradbu ticha. Hamburská hospoda se roztřásla hlukem, který nevěstil nic dobrého.

„To je on,“ ukázali mu urostlého chlapíka, zřejmě přístavního dělníka. Na první pohled bylo vidět, že mu každodenní „trénink“ s bednami a pytli na zdraví neuškodil, měl silné ruce a Alfredových sto dvaosmdesát centimetrů o dobrých deset převyšoval.

„Troufáš si?“

„Ovšem,“ řekl Naujocks, ale necítil se nejlíp.

Zkušební zadání pro nováčka bylo ve své podstatě nadmíru jednoduché: napadnout a zmlátit někoho, s kým měla jejich parta nevyřízené účty. Alfred Helmut šel do rvačky s vědomím, že bojuje o vše. Probudil se v nemocnici s tržnou ranou nad pravým okem a přeraženým nosem. Na židli vedle postele ležely jeho zakrvácené šaty...

Pustili ho domů až za několik dnů. Před branou nemocnice na něho čekal jeden z pobočníků Wernera Götsche.

„Šéf ti vzkazuje,“ řekl, „že ses celkem držel. Dnes večer můžeš přijít mezi nás.“

Bylo rozhodnuto.

Alfred Helmut Naujocks se stal příslušníkem nacistické úderky v Hamburku. Zpočátku jen tak, jaksi nadivoko, později už zcela oficiálně. „V červenci roku 1931,“ vlastní rukou napíše o sedm let později do svého životopisu, „jsem vstoupil do strany a současně do SS.“ Podařilo se mu pak během času získat i lečjaké boxerské vavříny mezi provazy amatérského ringu a ve volných chvílích se bil za Adolfa Hitlera, jehož patetická slova mu zněla jako výzva k následování. Werner Götsch – ještě než ho nacistická strana povolala do Berlína – se s Alfredem skamarádil a začal mu svěřovat stále náročnější, samostatnější úkoly. Několikrát ho pověřil: „Budeš mě při této akci zastupovat!“ Naujocks tak mohl poprvé v životěokusit, jak chutná moc, jak opojné je vydávat rozkazy, rozhodovat o jiných a chtít od nich kázeň. „Dotáhneš to daleko,“ říkal mu Götsch – a Alfred cítil, jak se tato věta začíná stávat středobodem všeho, o čem uvažoval a po čem toužil. Z be-

zejmenného námezdního rváče se týden po týdnu, měsíc po měsíci rodil příští „muž elity“, jeden z vůdců.

O jeho budoucnosti se však v témže létě, kdy podepisoval přihlášku do nacistické strany a oddílů SS, rozhodovalo jinde než v Hamburku.

SETKÁNÍ NA DRŮBEŽÍ FARMĚ

To místo se jmenovalo Waldtrudering. Rozkládalo se tehdy, v červnu jednadvacátého roku, kousek od Mnichova, dnes už dospělo rozpínavé velkoměsto až sem. Zemědělská farma, která nevynikala ničím zvláštním, nebyla ani největší, ani nejuspěšnější, jen šedý bavorský průměr. Jako majitel se za peníze své o osm let starší manželky Margarety nechal na sklonku dvacátých let zapsat muž dosud stejně bezvýznamného jména: Heinrich Himmler.

Od podzimu 1919, kdy se rozhodl studovat na mnichovské univerzitě zemědělství, uplynula již řada let. Himmler však svůj vztah k této oblasti lidského činění neztratil ani tehdy, když se rozhodl spojit svůj osud s politikou, přibližující mu zase jiné jeho vysněné perspektivy. Vychován v rodině učitele dějepisu, obdivoval mladý Heinrich bajonety, které podle jeho názoru nejvíc ze všeho povznášely Německo ke slávě. Jako válečný dobrovolník však zažil debakl své vlasti v roce 1918 a následné období německého ponížení. Přemýšlel o tom, jak vše odčinit. Chtěl se stát důstojníkem infanterie.

Ani jeden z jeho ideálů se mu nesplnil.

Heinrich Himmler nevěnoval svůj život zušlechťování odrůd drůbeže či stád bavorského skotu ani nevedl k tvrdému vojenskému drilu nováčky někde v landshutských kasárnách. A přece nezůstal oběma těmito zájmy neovlivněn...

Šestého ledna 1929 jmenoval totiž Adolf Hitler svého věrného přívržence říšským vůdcem rasově i politicky elitních oddílů SS. Do sídla vedení NSDAP v mnichovské Schellingstrasse číslo 50 tak vstoupil muž, jehož jméno je dodnes právem spojováno nejen s všemocnou organizací SS, postavenou na principech naprosté podřízenosti, poslušnosti a věrnosti zásadě, že „účel světi prostředky“, ale také s koncentračními tábory, s gestapem, s miliony umučených a zavražděných lidí, s plynovými komorami a absurdním „konečným řešením“ stejně absurdních rasových teorií.

Nacistická strana stála na přelomu dvacátých a třicátých let před rozhodujícím obdobím. Výmarské republiky se ještě ani nepodařilo vybědnout z poválečné mízérie, když vypukla světová hospodářská krize. Lidé ztráceli důvěru v řád, který nabízel jen nezaměstnanost, dluhy a někdy i hlad. Váhu získávala snaha řešit ne-

duhy společnosti smělym, vpravdě císařským řezem. Nacistická strana – zdálo se mnohým, kteří nedokázali a snad ani nemohli vidět dál a hloub – by mohla být tou vhodnou alternativou. Předkládá přece radikální ozdravný program a prosazuje nacionální zájmy pokořeného a hrdosti zbaveného Německa. Řady NSDAP rychle rostly, takže brzy již Hitlerova strana představovala masové hnutí, které svými sice lákavými, leč v podstatě velmi všeobecnými postuláty získávalo další a další stoupence. Za těžko nahmatatelné cíle tak bok po boku bojovali lidé nejen rozdílného původu, ale i se značně odlišnými představami o vysněné budoucnosti.

Všechny dohromady spojoval jediný tmel: oslepující vidina moci.

Stará garda strany, která stála v čele, ztrácela postupně přehled o svém rozbujícím členstvu. A čím dál důrazněji si uvědomovala, že boj o vítězství v zemi nelze už nyní rozhodnout pouze hospodskými schůzemi, pouličními rvačkami a krásnými slovy. Že je třeba dát všemu formát, mnohé ostré hrany zaobalit do pozlátka, více myslet na taktiku a strategii, znát dokonale názory nepřátel, odhalovat jejich skryté záměry, vědět zkrátka víc, než vědí ti druzí. Jedenatřicátý rok přinesl potom rozhodnutí, že v rámci organizace SS, výběrového sdružení nejvěrnějších, se vytvoří samostatná zpravodajská služba a přivedou se tak k vyššímu stupni kvality všechny dosavadní roztržštěné formy této práce. Nedalo se ovšem pochybovat o tom, že řídit špionáž a kontrašpionáž je o mnoho náročnější než rozplakávat masy na táborech lidu či v postranní uličce do krve zmlátit politické odpůrce...

Koho tedy vybrat?

Himmlerovi, ještě nepřilíš ostřílenému vůdci SS, se nabízeli dva kandidáti na místo šéfa vznikající zpravodajské služby. Bývalý major bavorské politické policie, zkušený, ale chladně nezúčastněný odborník – a mladý námořní důstojník, o němž nic nevěděl a kterého doporučil člen Himmlerova štábu Friedrich von Eberstein. Tímto oficírem od mariny, který neměl zrovna co na práci, byl muž s dlouhým jménem:

Reinhard Tristan Eugen Heydrich.

Rodák z Halle nad Sálou, někdejšího území Lužických Srbů, a v mládí téměř zázračné hudební dítě. V roce 1922 bylo Heydrichovi osmnáct a přihlásil se k námořnictvu. O čtyři léta později sloužil již v hodnosti poručíka na vlajkové lodi Schleswig-Holstein, která se později zapíše do historie prvními salvami druhé světové války, vypálenými v gdaňském přístavu. Vytáhlého poručíka neměli pro jeho panovačnou a nesnášenlivou povahu v oblíbě ani jeho kolegové, natožpak mužstvo, ve služebních věcech si však vedl zdatně. Obstojně se naučil anglicky a francouzsky, v osmadvacátém roce složil také zkoušku z ruštiny a stal se nadporučíkem signální služby.

Svou pozornost rozděloval tento mladý muž mezi čtyři sféry zájmu: kariéru, hudbu, sport a ženy.

A právě Heydrichova náklonnost k slabšímu pohlaví, jedna z mála přirozených vlastností, které vůbec měl, nečekaně ovlivnila jeho další život. V posledních týdnech roku 1930, kdy se již důvěrně znal se svou budoucí manželkou Linou von Osten, devatenáctiletou nastávající učitelkou s výborným rodokmenem, se Heydrich zapletl s dcerou jistého průmyslníka. Zlomil srdce této dívky, snad ji i zbavil počestnosti, leč odmítl si ji vzít. Pohněvaný otec snadno našel cestičku do štábu admirality a v choulostivé záležitosti intervenoval sám admirál Raeder. Přes všechny nátlak zůstal Reinhard Heydrich vůči požadavkům protestujícího děvčete neoblomný, a tak jeho námořní kariéra skončila ještě rychleji, než začala. Příliš rád se o této své životní epizodě v budoucnu nešířil. V životopisné rubrice dotazníku pro důstojníky SS o tom později, a jistě po zralé úvaze, zaznamená pouze velmi nekonkrétní větu: „Koncem dubna 1931 jsem byl ze zcela neslužebných důvodů propuštěn ze služby.“

Sedmadvacetiletý mariňák zůstal na suchu.

Marně si lámal hlavu nad svým dalším osudem, když zasáhla snoubenka Lina von Osten. Tato citižádostivá a až do konce života tvrdá žena prominula Heydrichovi jeho galantní dobrodružství a přesvědčila ho, že by měl nabídnout své služby hnutí Adolfa Hitlera.

„Jedině tím směrem,“ tvrdila, „povede v příštích letech cesta vzhůru.“

Heydrich, jako muž činu, nebyl sice nijak nadšen upovídánými partajníky, ale uznal, jako muž reality, že akcie nacistů skutečně stoupají. Stal se tedy členem NSDAP a současně příslušníkem hamburského oddílu SS, tedy v podstatě Naujocksovým kolegou. Černé uniformy SS, na rozdíl od masových oddílů SA, již tehdy představovaly elitní organizaci „lepších lidí“, ale někdejší důstojník nebyl samozřejmě se svým řadovým postavením příliš spokojen. Toužil po moci – moc, pokud možno nikým a ničím neomezovaná, byla tím, co ho po celý život snad až patologicky lákalo a co ho dovedlo až tam, kam dospěl. Zatím stál teprve na počátku. A znovu mu pomohla Lina von Osten, tentokrát návrhem, aby s prosbou o radu a přímluvu napsal svému příbuznému a příteli z mladých let von Ebersteinovi, který zastával důležité místo v bezprostředním Himmlerově okolí.

Po několika dnech Friedrich Karl Freiherr von Eberstein odpověděl, že sjednal setkání s říšským vůdcem SS na půli června jedenatřicátého roku. Heydrich se potom již chystal opustit Hamburk, když dostal od von Ebersteina telegram, aby zatím nejezdil, protože Himmler se prý necítí zdravotně v pořádku. Lina von Osten nemínila ale pustit z ruky příležitost a rozhodla:

„Uděláme to jinak! Sdělím Ebersteinovi, že jsi už na cestě. Nezbude jim, než tě přijmout.“

Heydrich souhlasil.

Kamarád Eberstein se netvářil příliš nadšeně, když ho pak uvítal na mnichovském nádraží. Nakonec se však nechal přesvědčit a telefonicky mu vymohl mimořádné přijetí u šéfa.

„Reinhard Heydrich.“

„Heinrich Himmler.“

Svým způsobem to byl osudový okamžik. Dne 14. června 1931 si na drůbeží farmě ve Waldtruderingu poprvé pohlédli do očí dva lidé, kteří se pro novodobou historii stanou symboly zla. Dva muži, kteří společně spáchají nekonečně mnoho zločinů a později je rozdělí až předčasná smrt mladšího z nich.

„Slyšel jsem o vás samé vynikající zvěsti,“ řekl reichsführer.

Seznámil pak svého hosta, který na něho udělal dobrý dojem a o němž se domníval, že byl snad u námořnictva zpravodajským důstojníkem, s úmyslem zřídit v rámci oddílů SS oddělení špionážní a kontrašpionážní činnosti.

„Měl byste o vedoucí roli při takové práci zájem?“ zeptal se.

Heydrich bez váhání přikývl.

„Pokuste se tedy písemně nastínit výchozí program a základní zásady této služby. Vycházejte z předpokladu, že byste ji měl za dané situace v zemi a ve straně založit a řídit.“

„To mám učinit okamžitě? Tady na místě?“

„Ano. Tlačí mne čas.“

Působilo to zvláště, ale stalo se cosi, co sám Himmler jistě ani nečekal. Během dvaceti minut načrtl prý Reinhard Heydrich pozoruhodně promyšlený a cílevědomostí naplněný elaborát. Říšský vůdce si listy papíru jednou dvakrát přečetl a nadchl se jejich obsahem. Zájemce o místo pak bez dalšího váhání přijal. Započala tím spolupráce dvou mužů s nesouměřitelně rozdílnými povahami, jimž se však během několika málo let podaří vybudovat nejbrutálnější sílu „třetí říše“. Skvěle se, i přes všechny své pozdější spory, navzájem doplňovali. Himmler – mytickým fanatismem zapálený měšťák, nejprůměrnější z průměrných, a Heydrich – chladný a rychle myslící technokrat. Himmler měl smysl pro nacistický světový názor, jehož podstatu si přes všechnu svou krutost idealizoval, v Heydrichovi se zase skrýval cit pro taktiku. První z nich, žoviální „Reichshein“, jak se mu v kru-

zích SS říkalo, získával lidi, druhý, věčný intrikán, který neměl přátel, je držel v šachu. Bez Heydrichových schopností by Himmler pravděpodobně nikdy nevytvořil z oddílů SS a návazných organizací obávaný „stát ve státě“, bez Himmlera by Heydrich tak rychle nepostupoval po služebním žebříčku.

Vytvořili dvojici, které se později právem obávalo nejen Německo, ale i celá Evropa.

Přidržíme se však ještě onoho přelomového léta jedenatřicátého roku. Opojen triumfem, vrátil se úspěšný žadatel z Waldtruderingu do Hamburku, Lina von Osten si od něho vyslechla poděkování a společně si užili posledních volných týdnů. Pak dostal Heydrich písemný pokyn a opět se vydal napříč Německem ze severu na jih: do bavorské kolébky nacismu. Tentokrát s kufrem.

Nadlouho.

Desátého srpna roku 1931 se totiž Reinhard Heydrich stal, jak je zaznamenáno v jeho esesáckém kádrovém spisu, SS-sturmführerem a byl přeložen z Hamburku k nově zřízenému I/c oddělení u hlavního štábu SS v Mnichově.

A o dva týdny později, 26. srpna, se uskutečnila jeho veřejná premiéra.

Do Hnědého domu svolali obvyklou poradu říšského vedení SS a přizvali na ni také novopečeného šéfa zpravodajství. Necítil se asi ve své kůži, když si jeho hubený, bledý obličej nedůvěřivě a s odstupem zkušenějších prohlíželi muži, kterým měl prokázat své schopnosti. „Sturmführera Heydricha jsem vám již představil,“ uvedl ho Himmler. „Přednese referát o rozkladné činnosti protivníka a náplni práce svého oddělení.“

Heydrich vstal a urovnal si v rukou poznámky, jimž věnoval celou uplynulou noc. Zachoval se málo známý záznam o jeho tehdejší vystoupení a odkrývá se jím pohled na zcela typický Heydrichův způsob uvažování.

„Nejen vláda, nýbrž také nepřátelé různých směrů,“ řekl svým pronikavým hlasem, „nechávej sledovat NSDAP a při výskytu i méně důležitých událostí protivníkův tisk straně těžce škodí. Jedná se většinou o maličkosti, které se ve straně přihodí, ale tím, že soupeř všechno velmi nadsadí, strana trpí. Jinou účinnou metodou politických nepřátel je to, že si najímají lidi a dávají jim různé úkoly, třeba popichovat proti sobě nacionálně socialistické vůdce, štvát lidi z SS k neposlušnosti vůči vedení, podporovat neklid v organizacích. Tato činnost nepřátel je přinejmenším stejně nebezpečná jako vlastní špehování strany.“ Potom věnoval pozornost od hnutí odpadlému kapitánu Erhardtovi, který prý „shromažďuje re-

negáty, aby mohl uskutečnit mocenský zásah proti straně“. Na závěr jednoznačně prohlásil, že jeho slova nejsou žádné domněnky, nýbrž že se opírá o existující materiály, jež se mu již nyní podařilo získat. A dodal důležité věty: „Připomínám, že je nutno i před samotnými členy strany být velmi opatrnými při hovoru o stranických záležitostech... Není to projev nedůvěry vůči kamarádům, nikdo však neví, kdo je zrádce. Právě proto zamýšlíme vytvořit v SS malé oddělení, které bude mít za úkol odhalovat špicly uvnitř strany.“

Takto hovořil sedmadvacetiletý Heydrich v roce 1931.

Po šestapadesáti dnech členství v NSDAP!

Po šestnácti dnech přítomnosti v hlavním štábu SS!

Není pochyb: Heinrich Himmler na farmě ve Waldtruderingu dobře zvolil šéfa svých špiců. Jeho nový spolupracovník hned na počátku své kariéry přímo ukázkově vystihl, co potřebuje každá strana usilující o bezpodmínečnou, totalitní diktaturu. Musí neustále rozsévat vzájemnou nedůvěru v řadách členstva, hledat i odhalovat zrádce a úchylnáře, potlačit jakoukoliv kritiku, permanentně špehovat nejen u cizích, ale také mezi vlastními. Znepokojit, rozdělit, znejistět – a o to důkladněji vládnout.

Několik dnů poté, 4. září 1931, vyšel tajný rozkaz říšského vedení SS číslo 43, osobně podepsaný Himmlerem. Věc: výnos o zpravodajské službě. „Každý úsek,“ ukládalo se tu podřízeným velitelstvím, „zřídí s okamžitou platností referát I/c, který bude shromažďovat zprávy z celého úseku... Činnost této zpravodajské služby je absolutně legální a musí se omezit pouze na nestátní organizace. Návrhy na obsazení funkcí I/c u úseků je nutno osobním dopisem dodat k 1. říjnu 1931 přímo reichsführerovi SS.“

Rozkaz, který představoval položení základů.

Skromný zárodek pozdější všemocné bezpečnostní služby SS – sicherheitsdienstu.

VZESTUP MUŽE S KAMENNOU TVÁŘÍ

„Musíte skoupit všechny dosažitelné výtisky!“

„Co s nimi?“

„Zničit!“ křičel Heydrich do telefonu – a diář na stole měl rozevřen u data 26. listopad 1931.

Příčinou jeho rozčilení se stal sociálně demokratický list Münchner Post, jež všetečným redaktorům neušlo organizační rojení v SS, i když skrývané pod pokličkou. Na stránkách ranního vydání o oddílech SS psali: „Je samozřejmé, že

k takové instituci náleží také odpovídající zpravodajská služba. Princ Waldeck von Pyrmont přijal úkol organizovat tyto Hitlerovy katany. Pravou rukou, nebo lépe řečeno hlavou Jeho Výsosti, je námořní nadporučík Heyderich. To je muž, který má velké princovy myšlenky namáhavou drobnou prací přenést na papír. Princovi agenti pilně připravují seznamy lidí navržených k likvidaci.“

Žurnalista se mýlil jen v drobnostech.

Tajemný „nadporučík Heyderich“, jak zkomolili jeho jméno, s princem Waldeckem, ve skutečnosti tehdejším šéfem Himmlerova osobního štábu, doopravdy spolupracoval. Do jeho rukou totiž až dosud docházely informační relace z celého Německa, zprávy o politických protivnících, o poměrech v jednotlivých organizacích SS a NSDAP, výstřižky z místního tisku... Nyní se této věci, na rozdíl od tvrzení v Münchner Post, ujal sám Heydrich a nechal prince stranou. Pracoval však dosud zcela sám a začínal z ničeho. Měl pouze stůl, psací stroj, pancéřovou skříň – a své představy.

Sedl si a jal se došlé informace přepisovat na malé bílé kartičky...

Počátkem prosince 1931 se Reinhard Heydrich dočkal prvního povýšení ve svém novém úřadě. Stal se SS-hauptsturmführerem, což byla už hodnost zhruba o jeden stupínek vyšší, než s jakou kdysi neslavně opustil námořnictvo.

Ale i nadále zůstával generálem bez vojska.

Před Vánoci se rozjel do severního Německa a na ostrově Fehmarn, kde vdova po něm bude ve vlastním penzionu trávit svůj poválečný život, uzavřel rychlý sňatek. Nevěstou byla pochopitelně Lina von Osten, již ženich vděčil za mnoho, ne-li zcela za vše. Svatební dar od Heinricha Himmlera měl ryze praktickou podobu. Byl jím povyšovací dekret na SS-sturmbannführera.

Slečna Victoria Edrichová, majitelka domu v mnichovské Türkenstrasse číslo 23, získala brzy poté nové nájemníky. Do bytu ve čtvrtém poschodí se nastěhoval vysoký mladý muž arijského vzezření s půvabnou manželkou a s příjmením podobným jejímu: Heydrich. Blízkost jmen Edrich-Heydrich vedla zpočátku k omylům a u paní domácí často zvonili návštěvníci, kteří přicházeli za nájemníky – neboť příbytek ve čtvrtém poschodí se stal nejen hnízdečkem lásky novomanželů, ale zároveň i pracovištěm zpravodajské služby SS. Himmler totiž po indiskreci, v jejímž důsledku vznikl skandalizující článek v Münchner Post, opatrnicky rozhodl, že by nebylo vhodné, aby tato tajná složka působila přímo v Hnědém domě.